

# Hư Vô - Bé Năng

## Contents

|                        |          |
|------------------------|----------|
| <b>Hư Vô - Bé Năng</b> | <b>1</b> |
| 1. Bé Năng - Chương 1  | 1        |
| 2. Bé Năng - Chương 2  | 3        |
| 3. Bé Năng - Chương 3  | 4        |
| 4. Bé Năng - Chương 4  | 6        |
| 5. Bé Năng - Chương 5  | 10       |

## Hư Vô - Bé Năng

---

### Giới thiệu

Thể loại (ta vẫn là chưa rõ)...HE hay BE tùy cảm nhận của người đọc. Mưa ngày một nhiều. Lạnh lẽo. Gió cuốn bay n

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-vo-be-nang>*

### 1. Bé Năng - Chương 1

Mưa ngày một nhiều. Lạnh lẽo. Gió cuốn bay những hạt mưa nặng trĩu khiến chúng những con dao sắt nhọn lao về mọi phía. Chúng lao về phía thiếu niên đang quỳ trên mặt đất. Ánh mắt cậu quật cường, kiên định, để mặc cho mưa gió tạt vào mặt vẫn ngẩng cao đầu không chịu khuất phục. Len lỏi trong ánh mắt đó là uất ức.

Trái với cái cảnh mưa gió âm ỉ, lạnh lẽo kia bên trong căn phòng cách đó không xa lại là ấm áp vô hạn. Lão gia đang nhàn nhạt “thưởng trà”, mùi vị thanh tao lan toả trong không khí khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng. Thiếu nữ ngồi đối diện âm thầm mỉm cười, nhìn chăm chú biểu hiện của lão gia nọ. Rõ ràng người không có mấy chú tâm đến việc uống trà a, vẫn đang qua khe hở của cửa sổ mà quan sát thiếu niên ngoài kia. Biểu tình... hết sức phức tạp. Không bao lâu sau lại thở dài rồi nhấp lấy một ngụm trà.

“Sư phụ, người coi con chọn đâu có sai?”

Lão gia rời mắt khỏi thiếu niên, lại đánh ánh mắt qua thiếu nữ trước mặt.

“A đầu nhà ngươi, bớt nói lời thừa đi! Đừng tùy tiện gọi ta là sư phụ như vậy, chốn này không phải chốn không người.”

“Người đó nha, đang lảng tránh chuyện con đang nói mà!”

Thiếu nữ hơi nhăn mặt lại. Lão gia nhìn thấy bất giác bật cười. Con gái với con trai quả nhiên khác nhau rất nhiều a.

“Uhm, rất thông minh. Chọn rất đúng người.”

Nói đoạn sủng nịnh xoa xoa đầu thiếu nữ nọ.

-“Con đi cứu nhân độ thế đây!”

-“Đừng có làm càn.”

Đợi nghe xong câu nói cuối cùng của lão gia, thiếu nữ nọ không màng tới mưa to gió lớn ngoài kia, bước ra ngoài bùng dù đi. Lão gia nhìn thấy chỉ biết lắc đầu. Âm thầm quan sát mọi chuyện tiếp theo. Quả nhiên nằm... ngoài dự đoán.

\*\*\*

Thiếu nữ nọ tên gọi là Xuân nhi. Cách đây hơn một tháng đã dời về Vương phủ này sống. Lão gia nơi đây có tất cả mười người con trai, trước nay vẫn do chính người dạy dỗ. Ngày đầu tiên Xuân nhi đến lão gia cũng không có hỏi qua chỉ bảo chọn trong mười người đó một người. Người được chọn chính là Thế Hiển con trai thứ chín của ngài. Lướt qua cũng không có gì là đặc biệt, chỉ là lão gia cũng phải âm thầm khen ngợi Xuân nhi quả có con mắt nhìn đời.

Thế Hiển thay xong y phục liền rúc mình vào chăn một chữ cũng không nói tới. Xuân nhi cũng không có nói gì lảng lảng ở bên cạnh cậu, nhẹ nhàng gỡ một mép chăn ra cẩn cẩn dục dục thoa dục vào đầu gối của cậu. Người Thế Hiển còn lạnh, vẫn đang run rẩy nhưng còn vì một lý do khác nữa. Xuân nhi không cần nhìn cũng biết cậu đang làm gì, vẫn không có hỏi tới. Thoa dục xong liền đứng dậy lấy bút lông cùng nghiên mực và giấy ra một góc phòng viết chữ. Để cho Thế Hiển một khoảng thời gian suy nghĩ.

Ngoài trời, mưa vẫn như trút nước.

\*\*\*

Trời cũng đã khuya, Xuân nhi cất gọn đồ đạc nhìn lướt qua Thế Hiển vẫn rúc mình trong chăn. Cũng không nói gì, dọn chăn nệm ra một góc phòng rồi thổi tắt nến nằm ngủ. Đứng hỏi tại sao hai người đó ở chung một phòng. Tại sao lão gia cho Xuân nhi chọn một trong mười người con trai của mình để làm gì. Mục đích của ngài là muốn Xuân nhi ở chung một chỗ với người nàng chọn. Không phải ngài không biết nam nữ thọ bất tương thân, cũng không phải không màng tới chỉ là... cái gì nó cũng có lý do riêng khó mà nói ra được. Đến thời điểm nhất định không cần nói, nó cũng sẽ được làm rõ.

Thế Hiển ban đầu nghe được tin này cũng bất ngờ nhưng lời phụ thân nói ra trước nay chỉ có thể nghe theo không thể cãi lại. (Người xưa có câu “Cá không ăn muối cá ươn, Con cãi cha mẹ trăm đường con hư”) Nên dần rồi quen, cũng không có bài xích với Xuân nhi. Bất quá hai người ở chung một chỗ còn làm cậu thấy vui vẻ hơn trước đây nhiều. Xuân nhi, so với cậu nhỏ hơn vài tuổi nhưng thiên bẩm rất thông minh, đáng yêu cũng khác biệt so với mấy tiểu thư cậu từng gặp qua. Rất hay quan tâm đến cậu, đặc biệt tâm tính của hai người cũng khá là hợp nhau nên chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết. Cùng nhau ở chung một chỗ thế này cũng không có chuyện gì là không tốt hết a.

Thế Hiển lén mở chăn ra, để mắt quen với bóng tối một lúc mới nhìn thấy được chỗ Xuân nhi đang nằm. Đôi mắt còn ngấn nước long lanh, lại giao động. Cái mũi nhỏ xinh lại khịt khịt. Lường lự một lúc lâu lại...rúc vào chăn.

Xuân nhi chính là vẫn chưa có ngủ, nhất tĩnh nhất động của Thế Hiển dĩ nhiên đều thấy được.

\*\*\*

Xuân nhi đã muốn lim dim ngủ, mi mắt vừa sụp xuống thì đồng thời cảm nhận được có thứ gì đó ấm áp rúc vào lòng mình. Cũng không có nói gì để yên đấy. Tiếng sụt sịt vang lên, thứ ấm áp đó run run, ngày một rúc sâu vào lòng Xuân nhi rồi cũng có thứ nước trong suốt ngấm qua y phục. Lúc này Xuân nhi mới lấy tay mình nhẹ xoa lên lưng Thế Hiển. Thế Hiển thấy được nương theo lại càng khóc càng dữ dội. Cứ như vậy ở trong lòng Xuân nhi khóc đến một lúc lâu.

-“Huynh... không có... đánh hấn, là hấn... dối cha...”

Thế Hiển uất ức nói, tiếng nấc theo đó mà nhiều hơn. Lại khóc lớn. Dù sao cậu cũng chỉ là một tiểu hài tử. Mà một tiểu hài tử khóc có gì là lạ chứ. Mẫu thân cậu mất sớm, cha lại nghiêm khắc với mình... không tìm

được ai là chỗ dựa. Khóc trong lòng một nữ tử có gì là không được chẳng phải mẹ cậu cũng là nữ nhân đó sao. Đều giống nhau cả mà. (>.<>

~“Cha... cha... cha không có... tin huynh.”

-“Muội... muội... cũng không tin huynh sao?”

Đây là cái lí do khiến huynh ấy không quản mưa bão giông gió, giữa đêm hôm bỏ qua đây rúc vào lòng nữ tử này mà khóc a. (!?)

Thế Hiển ngẩn đầu nhìn vào mắt Xuân nhi, đôi mắt cậu vẫn vờn thứ nước xao động lòng người. Xuân nhi không có nói gì, ôm cậu vào lòng. Ấm. Thực rất ấm.

Tiếng sụt sịt nhỏ dần. Cũng chỉ còn vài ba tiếng nấc nhỏ, không có đang ngại. Thế Hiển theo đó mà thiếp đi. Chìm sâu vào sự ấm áp vô tận. Là người phải biết quý trọng những thứ mình đang có... nên phải triệt để hưởng thụ a.

Ngoài trời, mưa ngớt dần, nhẹ nhàng bay bay trong gió.

Bóng lão gia in trên khung cửa, Xuân nhi quả thực có nhìn thấy, thấy rất rõ. Khe cửa vừa rồi còn hở được khép chặt lại. Lão gia thở phào nhẹ nhõm, bung dù rời khỏi sương phòng của Thế Hiển. Song song, Xuân nhi cũng nhắm mắt lại... ngủ. Lão gia biết, Xuân nhi biết, duy chỉ Thế Hiển là không biết.

## 2. Bé Năng - Chương 2

Thế hiển từng nghĩ có khi nào Xuân nhi chưa từng ngủ hay không? Bởi vì chưa bao giờ Thế Hiển dậy sớm bằng Xuân nhi. Mỗi sớm tỉnh dậy đều đã không còn thấy Xuân nhi nằm bên mình.

Mùi vị thoang thoảng của thức ăn lan vào không khí. Thế Hiển lười biếng nằm trong chăn, hai mắt vẫn còn nhắm chặt cũng bị mùi vị quyến rũ này lôi dậy...^^

Sau khi Xuân nhi đến có gì khác biệt không? Có, có rất nhiều nha. Sau khi Xuân nhi đến thức ăn lúc nào cũng ngon hơn lúc trước rất nhiều. Phòng cũng ấm ới là ấm, thơm ới là thơm nha. =]]]] Và đương nhiên gian phòng của tiểu thiếu gia này cũng thay đổi không ít... thật là, rất giống như lúc mẫu thân còn sống. Thế Hiển chột dạ nghĩ. Nụ cười thoáng mang nét ưu tư.

-“Xuân nhi a...”-Thế Hiển mỉm cười gọi, nhận lại là cái gạt đầu quen thuộc trong quá khứ lẫn thực tại. Gọi Xuân nhi cùng gọi mẫu thân liệu có điều gì khác biệt nhỉ?

Thế Hiển ngồi xuống dùng điểm tâm. Xuân nhi vẫn nhìn ngắm bầu trời xanh không tì vết.

-“Hôm nay...”

Thế Hiển hơi ngẩn đầu nhìn.

-“...đến xin lỗi cha huynh đi!”

Tiểu thiếu gia vừa nghe xong liền giận dỗi, đập muống xuống bàn.

-“Muội cũng như họ, muội không tin huynh!”

Xuân nhi vẫn không nhìn tới Thế Hiển bên cạnh đang uất ức như thế nào, vẫn nhìn trời.

Rất lâu sau mới lên tiếng.

-“Không có lửa làm sao có khói?”

Thế Hiển lấy muống dầm nát thức ăn, xả giận.

-“Muội không tin huynh?”

Xuân nhi hơi cúi đầu, mái tóc dài nhẹ nhàng che khuất nụ cười dịu dàng.

-“Mau ăn xong, còn đến chỗ của lão gia học.”

Cuối cùng, Xuân nhi bỏ mà đi chỉ còn lại mình Thế Hiển oán giận mà ăn cho xong điểm tâm. Rắc rối, tại sao hôm nào cha cũng bắt mình đến sớm nhất?

.....

### 3. Bé Năng - Chương 3

Thế hiển từng nghĩ có khi nào Xuân nhi chưa từng ngủ hay không? Bởi vì chưa bao giờ Thế Hiển dậy sớm bằng Xuân nhi. Mỗi sớm tinh dậy đều đã không còn thấy Xuân nhi nằm bên mình.

Mùi vị thoang thoảng của thức ăn lan vào không khí. Thế Hiển lười biếng nằm trong chăn, hai mắt vẫn còn nhắm chặt cũng bị mùi vị quyến rũ này lôi dậy...^^

Sau khi Xuân nhi đến có gì khác biệt không? Có, có rất nhiều nha. Sau khi Xuân nhi đến thức ăn lúc nào cũng ngon hơn lúc trước rất nhiều. Phòng cũng ấm ới là ấm, thơm ới là thơm nha. =]]]]Và đương nhiên gian phòng của tiểu thiếu gia này cũng thay đổi không ít... thật là, rất giống như lúc mẫu thân còn sống. Thế Hiển chột dạ nghĩ. Nụ cười thoáng mang nét ưu tư.

-“Xuân nhi a...”-Thế Hiển mỉm cười gọi, nhận lại là cái gật đầu quen thuộc trong quá khứ lần thực tại. Gọi Xuân nhi cùng gọi mẫu thân liệu có điều gì khác biệt nhỉ?

Thế Hiển ngồi xuống dùng điểm tâm. Xuân nhi vẫn nhìn ngắm bầu trời xanh không tí vết.

-“Hôm nay...”

Thế Hiển hơi ngẩn đầu nhìn.

-“...đến xin lỗi cha huynh đi!”

Tiểu thiếu gia vừa nghe xong liền giận dữ, đập muống xuống bàn.

-“Muội cũng như họ, muội không tin huynh!”

Xuân nhi vẫn không nhìn tới Thế Hiển bên cạnh đang uất ức như thế nào, vẫn nhìn trời.

Rất lâu sau mới lên tiếng.

-“Không có lửa làm sao có khói?”

Thế Hiển lấy muống dầm nát thức ăn, xả giận.

-“Muội không tin huynh?”

Xuân nhi hơi cúi đầu, mái tóc dài nhẹ nhàng che khuất nụ cười dịu dàng.

-“Mau ăn xong, còn đến chỗ của lão gia học.”

Cuối cùng, Xuân nhi bỏ mà đi chỉ còn lại mình Thế Hiển oán giận mà ăn cho xong điểm tâm. Rắc rối, tại sao hôm nào cha cũng bắt mình đến sớm nhất?

\*\*\*

-“Ai da ... cứu đệ thật siêng năng nha. Hôm nào sương còn chưa kịp tan cũng đã lặn lội đến chỗ phụ thân rồi... Càng khiến cho kẻ làm ca ca của đệ thấy hổ thẹn à...”

Nhị thiếu gia nhàn hạ ngồi trên ghế rung đùi, lớn tiếng “khen ngợi” Thế Hiển. Còn không quên tặng đệ đệ mình cái cười nửa miệng đầy đắc ý.

-“Cũng phải thật cảm tạ chủ ý của Nhị ca, tiểu đệ mới có được ngày hôm nay.”

Thế Hiển xoa người nhìn về phía ca ca đáng yêu của hắn khen tặng một câu.

Nhị thiếu gia phun luôn điểm tâm đang ăn, cười đến răng muốn rớt hết ra ngoài. Nha hoàn trên dưới nhìn Thế Hiển khinh khi cười... chủ nhân không phải không coi loại hạ nhân này ra gì sao chúng ta cũng đâu cần phải kính nể hắn chứ.

-“Hay... hay lắm... Hiền đệ ngày mới vui vẻ... ha ha ha.”

Thế Hiển làm lơ quay mặt định bỏ đi, chuyện này còn gì là xa lạ nữa... Từ xa vang lên tiếng nói thanh thoát ngọt ngào.

-“Thành nhi, con thật là sao không giữ phép tắc gì vậy?”- Đại phu nhân bước tới lên tiếng trách móc, đồng thời đánh ánh mắt “ngọt ngào” sang Thế Hiển.

-“Phải như Cửu đệ của con kìa. Cổ nhân quả nói không sai đã là kẻ thanh cao thì không nói, còn loại tiện nhân cũng chỉ sinh ra toàn là tiện nhân. Phải không Cửu nhi?”

Đại phu nhân nở nụ cười diễm lệ, câu nói dường như cố ý kéo dài ra.

Thế Hiển chăm chăm nhìn xuống mặt đất khô cứng... uất ức trong lòng mang kim nén lại. Không được, tuyệt đối không được biểu lộ ra nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra.

-“...Đại phu nhân, người nói phải.”-thấp giọng nói.

-“Ấy da... sao cứ cúi gầm mặt xuống như vậy?”

-“Mẫu thân người coi đệ đệ ngay cả y phục cũng không được đàng hoàng, vải vóc phụ thân cho chúng ta bấy lâu nay không phải còn thừa rất nhiều sao? Có phải hay không nên đem cho Cửu đệ a... thật tội nghiệp nha...”

-“Thành nhi, còn nói còn thiếu nha. Hằng ngày chúng ta ăn toàn cao lương mỹ vị, còn dư rất nhiều à, nên mang cho đệ đệ của con một ít. Ăn uống đạm bạc như vậy sao làm nên nghiệp lớn được chứ?”

Đại phu nhân trưng ra bộ mặt thương cảm vô ngần nhìn Thế Hiển.

-“Con coi Lục mẫu của con bạc mệnh nên chết nơi nào còn không hay biết, để lại Cửu đệ của con đơn độc, không ai dạy bảo... mà trẻ con không được dạy sớm muộn gì cũng trở thành loại hư hỏng đầu đường xó chợ hay sao. Sau này con cùng các huynh đệ phải quan tâm để mắt đến đệ đệ mà còn dạy bảo cho đó nha. Thật đáng để chúng ta thương hại à...”

-“Mẫu thân yên tâm trước nay chúng con luôn để tâm tới Cửu đệ mà. Phải không, hiền đệ?”

Hai mẹ con họ cứ thi nhau tung hứng thêu dệt nên những chuyện tốt lành... Còn Thế Hiển chỉ lẳng lặng nghe. Thế gian này, lòng người này quả thật khôn lường.

-“Phu nhân, Thế Hiển còn phải đến chỗ của cha... Xin phu nhân thứ lỗi...”

Nói xong đi thẳng một mạch ra khỏi gian phòng của Đại phu nhân. Bên tai vẫn nghe rõ tiếng cười lớn của bọn họ... Trong lòng là gì đây?...

Mẫu thân, con có thật có lỗi với người!...

\*\*\*

Người đang khuất mình sau bóng cây đại thụ đằng xa, dõi theo từng bước chân Thế Hiển. Mái tóc nhẹ bay. Lá vàng... rơi. Trời xanh...

Mong manh... mong manh...

\*\*\*

Vương lão gia, dù văn hay võ đều là chính mình dạy cho các con. Duy chỉ Thế Hiển, còn lại những người khác luôn khiến ngài hài lòng. (Tại sao? =)]])Bởi vậy mỗi ngày luôn phải đến sớm hơn những người khác, buổi chiều cũng phải đến chỗ của ngài cũng có khi... cả tối cũng phải đến.

-“Con không đánh Nhị ca tại sao con phải nhận?”

-“Còn cãi. Mọi người đều chính mắt nhìn thấy không phải sao?”

-“Mọi người là ai? Là Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Tứ phu nhân, Ngũ phu nhân. Là Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Ngũ ca, Lục ca, Thất ca, Bát ca, Thập đệ. Là đám người hầu của họ. Đâu phải là cha? Nếu cha không tận mắt thấy, tại sao cứ một cũng là con sai, hai cũng là con sai? Tại sao lần nào cũng là con? Tại sao?”-Thế Hiển tức giận, mang uất ức trong lòng mà nói ra. Việc này đâu phải chỉ mới diễn ra một lần. Gần mười năm qua, bao nhiêu tội lỗi đều đổ lên đầu cậu. Tại sao chứ?

Vương lão gia nhất thời không nói được lời nào. Sắc mặt âm trầm. Đứa con này thật là...

-“Vậy tại sao Nhị ca cùng mọi người lại nói là người đánh?”

-“Hắn...”-Thế Hiển nhìn lại phụ thân mình. Chưa một lần dù chỉ một lần tin mình. Cũng chưa bao giờ đứng về phía mình. Có nói bao nhiêu cũng là vô ích mà thôi.

Hai cha con họ cứ như vậy, Vương lão gia nhấp vài ngụm trà sắc mặt không thay đổi, Thế Hiển ngang bướng nhất quyết không nhận là mình sai. Đến khi tách trà cạn sạch cũng không hề có ai nói thêm lời nào.

-“Chỉ cần ngươi tìm được chứng cứ chứng minh ngươi vô tội, lúc đó cha sẽ tin ngươi.”

Thế Hiển chột mím cười. Chưa xót. Chả thà không nói còn hay hơn. Chứng cứ, trong phủ này chỉ có Xuân nhi là có thể tin tưởng... mà sáng nay... Nói trắng ra, tội lỗi này mình đều phải nhận.

Hai ánh mắt thoáng chốc giao nhau. Là gì đây? Là thất vọng sao? Không, cha vốn không tin mình còn cần gì phải thất vọng. Ánh mắt cha vẫn như vậy, vẫn là thờ ơ vẫn là vô tình. Có phải... người chưa từng...

#### 4. Bé Năng - Chương 4

“Nếu cha muốn đánh thì cứ đánh đi.” Thế Hiển chán nản nói, nằm sấp xuống, úp mặt vào 2 tay của mình. Không phải cuối cùng cũng là đem mình ra đánh hay sao? Vậy thì mình có nói gì kết quả cũng không thay đổi.

Thật lâu sau đó vẫn không nghe cha nói gì...

Mười năm, gần mười năm nay... Vương lão gia, roi vẫn nằm trong tay. Con cái của mình, có ai muốn làm chúng tổn thương đâu chứ.

Tiếng thở dài nào nề... Nhắm mắt mà nói ra những lời cũ rích...

“Sau này, đừng để ta nghe thấy những chuyện như vậy nữa. Ngồi dậy đi.”

Cha à... là người làm khó con...

“Người đánh chết con được rồi.”

“Ngươi...”

“Những điều con không làm con tuyệt đối không nhận. Người không tin con vậy sớm muộn gì chuyện tương tự cũng sẽ diễn ra. Không phải cứ đánh chết con đi thì người khỏi phải nghe những chuyện như vậy nữa rồi sao.”

Tại sao? Tại sao con cứ phải cứng đầu như vậy chứ?...

“Đi về ăn trưa. Chiều đến chỗ ta rồi nói tiếp.”

Thế Hiển không trả lời cứ nằm lì ra đó... (Ơ... em ấy muốn gì?)

“Còn không đi?” Lớn giọng nói.

Thế Hiển ngồi dậy, giậm chân đi ra khỏi phòng. Không thèm liếc mắt tới cha mình nửa giây. Còn gan trời kéo cửa cái “rầm” khiến kẻ làm cha kia trừng mắt nhìn mà không làm được gì.

“Ngịch tử, phép tắc ta dạy mấy năm nay đều mang vứt bỏ rồi sao?”

Thật là hôm nay con ăn phải gan trời rồi đó. Ta thật muốn lôi con ra đánh một trận cho hả tức mà... nếu không phải vì...

Vương lão gia lắc đầu ngán ngẩm... thôi đi, thôi đi... chuyện này tốt nhất đừng nghĩ đến nữa.

\*\*\*

Thế Hiển ngồi vắt vẻo trên ngọn cây cao. Tựa mình vào thân cây đã hơn chục năm tuổi nhìn về phía ngọn núi xa xa.

“Huynh hư lắm nha! Trưa rồi còn không biết đường về ăn cơm.”

Thế Hiển nhìn nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy Xuân nhi cầm theo một cái giỏ nhỏ đi đến gốc cây.

“Huynh không đói.” Nói xong là tiếp tục nhìn trăng sao mây gió.

“Còn không xuống đây ăn cơm mau lên. Chiều còn phải đến chỗ cha huynh nữa đó.” Xuân nhi lấy ra tấm vải nhỏ, đặt thức ăn trong giỏ lên đó.

“Không ăn.” Thế Hiển gắt lên, lông mày nhíu lại.

Xuân nhi nhìn nhìn bật cười.

“Huynh tuyệt thực khùng bố cha huynh đó hả?”

“Không!!!”

“Muốn chết đói có đúng không?”

“...”À... Cữu thiếu gia của chúng ta dựa mình vào cây nằm ngủ rồi... TT\_\_TT.

“Không ăn là muội ăn hết đó nha! Để coi hôm nay có trứng cá nè, canh đậu hủ còn có gà nướng nữa nha!...” Giọng nói ngọt ngào vang lên phá rối.

Xuân nhi thấy Thế Hiển trên kia ngủ ngon lành, bao nhiêu dụ dỗ của mình coi như bỏ ngoài tai. Xụ mặt ra, đáng ghét muội ăn hết cho huynh coi. Xem còn giả bộ được bao lâu.

...

.....

.....

Tiểu tử nằm trên cây uất ức nhìn xuống, thấy ai kia vẫn ăn ngon lành không ngó ngàng gì tới mình, trong bụng càng thêm tức.

Thành ra... cái tên nhóc này phụng phүй, quấy đạp chân. Hai má phồng lên, lông mày nhíu nhíu lại. O mà... mấy cái lá non xanh mơn mớn trên cành cây gần đó thì bị xé tan nát không thương tiếc. Có ai nói cho cái thiếu gia nhà này biết cậu ấy vừa giết chết một sinh mệnh bé nhỏ không vậy. ( hết thức ăn rồi đến lá cây.... haiz)

Cái dáng vẻ này... chắc là đang giận nha.

“Nè, huynh ăn không được thì phá cho hôi đó hả? ” Xuân nhi nhíu mày nhìn lên. Từng mảnh vụn của lá cây rơi tả lả trên mặt đất.

“Không có.” Nói lớn thật lớn.

“Vậy ngủ tiếp đi.” Nói xong cuối đầu ăn tiếp.

Hình như... lá cây rơi nhiều hơn thì phải ==”

“Huynh muốn gì? Đâu ai cấm huynh ăn.”

Tiếng phụng phүй nhỏ nhỏ của ai đây ta?

“Muội không tin huynh.” A... cái giọng này nó vô cùng nhỏ...

“Hả? Huynh nó cái gì?” Ngơ ngác nhìn lên.

“Muội không tin huynh. Không ai tin huynh, muội cũng không tin huynh. A... a... a...”

Xuân nhi ngơ ngẩn nhìn. Lí do chỉ có vậy thôi sao. Cuối đầu mỉm cười. Ẩn sau nụ cười còn gì che giấu không?

“Muội có nói vậy sao?”

“Hừ...”

“Vậy sao kêu huynh đi xin lỗi cha, muội rõ ràng biết huynh đâu đánh hấn.”

“Hi... xin lỗi cha với so với việc quỳ xuống tạ tội cùng mấy người đó cái nào dễ hơn hả?”

“....”

“Muội nói không phải sao?”

“Vậy không có lửa làm sao có khói là gì?”

“Aiz.... huynh khờ quá đó.”

“Không phải chỉ ta gây sự trước sao?” Chu mỏ lên cãi.

“Ý muội là, hấn nói huynh đánh hấn là muốn cái gì kia kìa.” Lắc đầu, học trò của người sao mà ngốc quá vậy. Nói hai câu thì phải giải thích hết hai câu rồi.

“Ta...” Ô vẫn giận nè...

“Đến chỗ cha huynh đi, chiều rồi.”

“Muội đuổi ta.”

“Haiz...”

...

....

.....

“Muội muốn ta ăn cơm phải không? Vậy trả lời ta một câu đi, nếu muội nói đúng ta sẽ ăn.” Đâu ra chui tọt xuống ngồi cạnh Xuân nhi.

“Huynh ăn cho muội nhờ đó hả?” Chật vắn chăt vắn.

“....”Phụng phүй tiếp, ớ ơ...

“Được rồi huynh nói đi.” Cái bộ mặt không chấp con nít nó lộ rõ ra rồi kìa.

“Tam cương, Ngũ thường là gì?” Cái mặt rất là háo hức.

“Tam cương và ngũ thường là lẽ đạo đức mà nam nhân phải tuân theo. Tam cương chỉ 3 mối quan hệ Quân Thần,Phụ Tử, Phu Phụ.

Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung. Phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu. Phu xướng phụ tùy.

Ngũ thường là năm điều phải có khi sống ở đời. Gồm có: Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.”

“Ồ... ra là vậy. Ấy mà còn Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín giải thích ra sao?”

“Thì Nhân là chỉ lòng yêu thương của con người đối với vạn vật. Nghĩa là cư xử với mọi người phải theo lẽ phải, công bằng. Lễ là cách cư xử tôn trọng, hoà nhã với mọi người. Trí là phải biết phân biệt thiện ác, đúng sai, thông biết lí lẽ. Tín là phải biết giữ đúng lời hứa của mình.”

“A... vậy còn Tam tông, Tứ đức?”

“Là lẽ đạo đức nữ nhân phải tuân theo. Có việc gì sao?”

“Hihi, không có gì. Ăn thôi.” Hằng hái, mắt long lanh. Xem ra đang rất vui mừng nha.

“Cơm đâu ăn.” Mặt lạnh tanh.

“Ồ...” Bị hốt... =)))

“Hứ... muối ăn hết rồi.”

“Xuân nhi a~” Bắt đầu tựa vào lòng Xuân nhi “Huynh là huynh thương Xuân nhi nhất mà! Xuân nhi là Xuân nhi thương huynh nhất à!” dụi dụi vào lòng nịnh nọt nè.

“Không có, hết cơm rồi!” Vẫn cứng miệng nha.

“Huynh đói a~... huynh đói mà...” giọng nũng nịu.

“Cho huynh đói chết lun đi! Ai mà thèm quan tâm chứ?” Miệng thì nói tay thì lôi thức ăn ra ( hahahaha)

“Huynh biết muối thương huynh mà! Hi hi...” Sung sướng ôm ai kia lun.

...

....

.....

“Mà sao vừa nãy hỏi muối mấy thứ kia?”

“A... cái này...”

“Làm cứ như sư phụ hỏi bài muối vậy...” Băng quơ nói.

“Hihi là cha hỏi huynh nhưng huynh không biết trả lời sao. Cảm ơn muối nha!” Ôm tiếp. (lợi dụng lợi dụng)  
Cười tươi rói.

“A... bỏ ra à.” Ai đổ mặt rồi ta.

“Ậy da... dầu muối chứa cái gì trong đó mà sao thông minh quá vậy nè!”

“Ý gì?” Đanh mặt hỏi.

“Không phải sao cái gì muối cũng biết hihi. Cái gì cha ta hỏi mấy ca ta còn chưa trả lời được mà muối đều biết rồi. Có muối thật tốt quá đi.”

“Huynh lợi dụng muối.”

“Không có. Chỉ là cái gì cha hỏi mà không biết thì nhờ muối thôi.”

“Muối đi mét cha huynh.” Đe dọa.

“Hihi... muối không mét đâu. Huynh cá đó.”

“Vì sao?”

“Vì...” Tiến sát lại tai Xuân nhi thì thầm “...người muối thương yêu nhất chính là huynh...” Sẵn tiện thơm cái lun.

“... hả?” Đổ hết mặt mày. Huynh thật giống Sở Khanh mà. Lợi dụng lợi dụng...

“Đáng yêu quá đi!” Coi nụ cười kìa. = =”

## 5. Bé Năng - Chương 5

Ánh nến nhàn nhạt in bóng hai đứa trẻ lên khung cửa gỗ. Nghe đâu đó hàn khí bao quanh nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp. Thế Hiển đang vui mình trong chăn ấm bỗng nhiên ngồi dậy. Đôi con người khẽ xao động, bò tới chỗ Xuân nhi đang ngồi.

“Xuân nhi.” Vui vẻ gọi.

“Hử?”

“Ngày mai...” Thế Hiển xoay người dựa vào lưng Xuân nhi mỉm cười “gọi huynh dậy nha.”

“Có chuyện gì vậy?” Xuân nhi vẫn chuyên chú viết chữ.

“Huynh muốn thức sớm một chút, có việc.” Thế Hiển ôm chặt gối bông trong lòng cọ cọ vô cùng thích thú.

“Muội biết rồi.” Để mặc cho ai đó dựa vào lưng mình, nét chữ uyển chuyển mà không không mềm yếu, lại thập phần cứng rắn tựa như ý chí con người... một đứa nhỏ liệu có thể có được mấy phần khí khái của bậc anh hùng đầu đội trời chân đạp đất đây? Buồn cười...

Dựa chán, cọ cọ hoài cũng chán. Tính tò mò (hay nhiều chuyện cũng đúng) bộc phát.

“Xuân nhi a, muội đến Vương phủ để làm gì vậy?”

“.....học.” Thật lâu mới trả lời.

“Muội... học cái gì dạ?” Quay người lại nhìn chớp chớp mắt. Mấy tháng nay chỉ thấy Xuân nhi ngày ngày cạnh bên mình, chỉ có buổi chiều là đến chỗ cha pha trà hầu hạ người, cùng người nói chuyện thường trà. Không lẽ học pha trà???

“Cái này, viết chữ.” Nhìn vào bài thơ vừa viết xong mỉm cười với Thế Hiển.

“Hử?”

“Có gì không ổn sao?” Nghiêng nghiêng đầu. Nhìn thật đáng yêu nha.

“Có, đương nhiên có. Chữ muội không phải rất đẹp rồi sao?”

Cúi đầu lẳng lẳng cười.

“Đúng mà, cha lúc nào cũng bắt huynh luyện chữ. Mở miệng là nói chữ huynh như chó bay gà nhảy, heo bơi giữa sông, cua lượn giữa trời. (tưởng tưởng, mau tưởng tượng) Chữ muội đẹp như vậy còn cần phải luyện sao?” Ai nha, nghĩ đến là thấy tủi thân nha. Cha lúc nào cũng vậy.

“Xì” Cười cười “Mau đi ngủ.”

Nói xong dùng tay ấn tờ giấy vừa viết lên trán tên tiểu tử bên cạnh, chui vô chăn nằm ngủ. Miệng âm thầm mỉm cười.

“Hử?...” Thế Hiển xoay xoay mảnh giấy “Nhẫn!” Nhú mày suy nghĩ.

“Xuân nhi, cái này làm gì?”

“Cho huynh, cái đầu thông minh tự mà suy nghĩ.”

Cầm mảnh giấy nhỏ xoay xoay vòng vòng vẫn không nghĩ ra được cái gì. Căng mắt ra nhìn, chột chột.

“Mày để làm gì nhĩ?????” (= =) tại sao hỏi nó

“A...” mắt sáng lên “chóng mặt, buồn ngủ quá. Mày dùng để gây ngủ chứ gì? Ngủ ... đi ngủ...” tay vẫn cầm chặt mảnh giấy.

Em nó ngủ rồi, tắt đèn đi ngủ đi.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-vo-be-nang>*